

Charwick-Koniingovy dopisy

Knih I

6.Sluníku, 411 3V
Kambrie, Vysoká skála

Můj drahý Koniingu,

snad tě tento dopis zastihne v Sadrith Moře. Nemám o tobě již několik týdnů žádné zprávy, a proto doufám, že se stále zdržuješ na téže adrese. Raději jsem dal kurýrovi nějaké to zlato navíc, aby se poptal místních, kdyby tě nenašel. Jak vidíš, po zdlouhavé a únavné cestě z Borianu jsem konečně dorazil do svého oblíbeného knížectví ve Vysoké skále, v překvapivě kulturní a vždy fascinující Kambrii. Okamžitě jsem se zabydlel v jedné zdejší knihovně, abych si rychle připomněl naturel místních obyvatel a jejich tradice. Nerad bych to zakřikl, ale vypadá to, že jsem tu narazil na něco velmi zajímavého, co úzce souvisí s naším tajemným kolegou, Hadwafem Neitwyrem.

Pamatují si jej mnozí zdejší obyvatelé, ale jen někteří z nich na něj vzpomínají s laskavostí. Když Hadwaf Neitwyr odešel, skončil i velký mor. Nikdo to nepovažoval za pouhou shodu náhod.

Mí zdejší lidé mi potvrdili, že Azura není jediná jeho paní. Je možné, že když vyvolal daedru a přijal její hvězdu, dělal to pro někoho jménem Baliásir. Neitwyr zjevně pro tohoto Baliásira něco zařizoval, ale dosud se mi nepodařilo zjistit, čím se Baliásir zabýval, ani co pro něj Neitwyr dělal. Zenitar, bůh obchodu a práce, je v Kambrii nejuctívanějším členem panteonu, a to posloužilo mým (a tím pádem i našim) záměrům velmi dobře, jelikož tu lidé ochotně přijmou nějaký ten úplatek. Ale i tak mi to nebylo moc k užítku. O naší oběti jsem nenalezl nic zvláštního. Po několika dnech vyptávání mi jedna stará bába poradila, abych zašel do blízké vesnice nazvané Ponurá Polnost a vyhledal tam místního hrobníka. Vyrazil jsem okamžitě.

Vím, že jsi povahou netrpělivý, když přijde na podrobnosti, a že ti bretonská architektura nic neříká, ale jestli někdy zavítáš do střední části Vysoké skály, byl bys sám proti sobě, kdybys tuhle výstřední vesnici nenavštívil. Podobně jako mnoho dalších podobných měst Vysoké skály je obehnaná velikou zdí. Krom toho, že je malebná, je pozůstatkem neklidné minulosti zdejšího kraje a zároveň je i užitečným nárazníkem vůči nadpřirozeným bytostem, které se občas plíží venkovem. Ale o tom více až za chvíli.

Hřbitov jsem našel za městskými branami. Místní mě varovali, abych na rozhovor s hrobníkem počkal až do rána, ale byl jsem natolik netrpělivý a chtivý informací, že jsem nechtěl marnit ani vteřinu. Prošel jsem tedy nedalekým lesíkem až k opuštěnému hřbitovu a téměř vzápětí jsem narazil na šourajícího se postaršího muže, z něhož se vyklubal hrobník. Snažil se mě přesvědčit, ať odejdu, naléhal, že je země prokletá a že mi hrozí velké nebezpečí, když tu zůstanu. Řekl jsem mu, že neodejdu, dokud mi neřekne vše, co ví o Hadwafu Neitwyrovi a jeho patronovi Baliásirovi. Jakmile tato jména zaslechl, spěšně mi zmizel za spoustou polámaných náhrobků a poničených rodinných hrobek. Samo sebou jsem šel za ním.

Zahlédl jsem ho, jak se drápe dolů, do obrovské krypty, a začal jsem ho pronásledovat. Uvnitř nebylo žádné světlo, ale s tím jsem počítal a zapálil si pochodeň. Ve chvíli, kdy osvítila okolní prostor, zaznělo do ticha dlouhé divoké zavytí a mně v tu chvíli došlo, že hrobník utekl úplně z jiného důvodu než ze strachu promluvit si o Neitwyrovi a Baliásirovi. Dřív než jsem tu nestvůru spatřil, zaslechl jsem její těžký dech a následovalo i škrábání drápů po kameni, jak se ke mně přibližovala. Vlkodlak, jenž vyskočil ze šera, měl hnědočernou barvu a z čelistí mu odkapávaly sliny. Pohlédl na mě hrobníkovými očima, v nichž se nyní zračil jen prapůvodní, zvířecí hlad.

Okamžitě mi hlavou projely tři instinktivní možnosti. První byla pochopitelně utéct. Druhá bojovat. Ale kdybych utekl, už bych také nikdy nemusel hrobníka znovu najít a nezjistil bych ani, co ví. A pokud bych bojoval, mohl bych tu nestvůru zranit, nebo dokonce zabít, a to by bylo ještě horší. Proto jsem zvolil třetí možnost: zůstat na místě a udržet monstrum v jeho hrobce, než se noc změní v ráno a hrobník znovu nabude své lidské podoby.

Často jsem bojoval beze zbraní, ale ještě nikdy toho nebylo tolik v sázce a nikdy proti mně nestál tak krutý protivník. Mou mysl trápila nejen obava ze zranění, ale i nebezpečí obávané lykantropické nákazy. Vykryl jsem každý výpad jeho pařátů a sehnul se před každým cvaknutím jeho zpěněných čelistí. Ve chvíli, kdy se proti mně rozbíhal, jsem dělal úkroky, ale neustále jsem zůstával poblíž, abych mu nedovolil utéct do noci. Bojovali jsme celé hodiny, já se jen bránil a on se zas snažil osvobodit nebo mě zabít. Případně obojí. O tom, že vlkodlaci mají daleko větší výdrž než lidé, jsem

nepochyboval, ale byla to bestie, a ty si nelámou hlavou s šetřením silami a s mírněním svých pohybů. Nad ránem jsme již byli oba dva na hranici sil, ale já nakonec dostal svou kýženou odměnu. Nestvůra se opět stala člověkem.

V lidské podobě byl hrobník mnohem přátelštější než dřív. A když si uvědomil, že jsem mu vlastně zabránil v nočním běsnění napříč krajinou, byl ke mně vyloženě vlídný.

Co jsem tedy zjistil: Neitwyr se nikdy do Vysoké skály nevrátil. Podle toho staříka je stále v Morrowindu. Navštívil jsem i hrob jeho sestry Peryry a zjistil jsem, že jeho první schůzku s patronem dohodla nejspíše ona. Zdá se, že byla za svých časů docela známou, a také velmi zcestovalou kurtizánou, ale dožít pak přišla domů. Ale na rozdíl od Neitwyr prý Baliasir není daleko. Sice nezanechává moc stop, ale nedávno se podle hrobníka dvořil královně Elysaně v Mezicestí. Okamžitě jsem tam vyrazil.

Prosím, napiš mi, jak jen to bude možné, abych i já věděl, jak se zas daří tobě. Již za týden bych měl být v Mezicestí, v domě mé přítelkyně, paní Alžběty Chřástalové. Je-li Baliasir u dvora, zařídí nám paní Alžběta schůzku.

Cítím v sobě jistotu, že jsme Azuřině hvězdě již velmi blízko.

Tvůj přítel,
Charwick

Skryrim.4fan.cz